

384

atrevidament adv. Amb
atreuiment

~~atreuiment m. V. atreu~~

atreuiment m. Acció
d'efecte

atreuir-se v. pron. Determinar-se
a una acció ariscada. hu van
atreuir a pensar entre les flames.

atreuít-ida adj. Que s'atreuix,
que no mira el perill. || Insolent,
desacorat.

atri m. Pati interior, general-
ment voltat de portics; espai
cobert que serveix d'accés a un
teatre i altres edificis públics

|| En zool., cavitat en el cos dels tunicats i altres, en comunicació amb l'exterior, que rep l'aigua procedent de les branques, els raraments, etc.

